

Rapport

Datum: 14 januari 2011

Rapportnummer: 2011/009

Klacht

Zie onder *bevindingen* of *volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.

Beoordeling

Zie onder *bevindingen* of *volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.

Conclusie

Zie onder *bevindingen* of *volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.

Onderzoek

Zie onder *bevindingen* of *volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.

Bevindingen

Feiten

Ambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland belden op 9 februari 2009 's ochtends rond 8.30 uur bij verzoekers woning aan om een openstaande boete van verzoekers zoon te innen. Er ontstond een discussie tussen de politieambtenaren en verzoeker, waarvan de lezingen verschillen. De zoon bleek de boete reeds betaald te hebben en heeft hiervan een kwitantie getoond.

Verzoeker is dezelfde dag nog naar het politiebureau gegaan om daar zijn verhaal te doen.

Verzoeker heeft een klacht ingediend bij de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en was het met het oordeel van de korpsbeheerder niet eens. Hierop wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman, die een onderzoek naar verzoekers klacht instelde.

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de politie hem heeft gediscrimineerd. Zo zou één van de betrokken ambtenaren tegen hem hebben gezegd "wat u tegen ons zegt, zou u nooit tegen de Marokkaanse politie zeggen". Ook zou deze ambtenaar verzoekers gezin een "slechte familie" hebben genoemd. Bovendien zouden de politieambtenaren vier keer hard en lang hebben aangebeld en ook bij het verlaten van de woning een aantal keren zeer lang hebben aangebeld. Ten slotte wilde de politie op het bureau geen aangifte van verzoeker opnemen.

Visie verzoeker

Verzoeker heeft gesteld dat er op 9 februari 2009 om 8.40 uur vier keer hard werd aangebeld. Er stonden twee politieambtenaren aan zijn deur om een boete van zijn zoon te innen. Deze boete was reeds voldaan en zijn zoon kon hiervan een kwitantie overleggen. Verzoeker zou de politieambtenaren gevraagd hebben waarom zij niet eenmaal hadden aangebeld, in plaats van viermaal. Volgens verzoeker heeft één van de politieambtenaren toen een opmerking gemaakt over de Marokkaanse politie en heeft hij tegen verzoeker gezegd dat zij geen nette familie zijn.

Verzoeker stelt dat hij en zijn familie in het geheel niet geschreeuwd hebben, maar dat het handelen van de politie onprofessioneel was.

Toen de politieambtenaren weggingen, hebben zij nogmaals viermaal aangebeld.

Hierop is verzoeker naar het politiebureau gegaan om te vertellen wat er was gebeurd. De twee betrokken politieambtenaren kwamen het bureau binnen en één van hen zou hebben beaamd dat hij nogmaals viermaal had aangebeld. Dit is echter niet door de politie op papier gezet. Op het bureau wilde verzoeker aangifte doen, maar deze wilde men niet van hem opnemen.

Verzoeker heeft gesteld dat hij zich van het begin tot het eind van het politieoptreden gediscrimineerd heeft gevoeld. Volgens verzoeker zijn de politieambtenaren zich niet bewust van hun handelen en de impact die het handelen tot gevolg heeft.

Visie korpsbeheerder

De korpsbeheerder heeft gesteld dat er op de bewuste dag een discussie is ontstaan tussen verzoeker en de betrokken ambtenaren. De verklaringen die hierover zijn afgelegd staan tegenover elkaar. Wel is vastgesteld dat betrokken ambtenaar B. een opmerking heeft gemaakt over respect voor het politieapparaat in Marokko. Volgens de korpsbeheerder is het onnodig om de achtergronden van een burger te benoemen wanneer deze er niet toe doen. Dit kan leiden tot escalatie van een gesprek of situatie en dat moet worden voorkomen. De korpsbeheerder heeft aangegeven dat het lastig is om te oordelen of het appelleren aan de achtergrond terecht of onterecht is gebeurd, omdat dit te maken heeft met de context van een gesprek. In dit geval wordt de context waarin de opmerking plaatsvond betwist, waardoor de beoordeling achteraf wordt bemoeilijkt. De korpsbeheerder acht de opmerking zelf op de grens van het toelaatbare, maar niet onbehoorlijk. Over de context waarin de opmerking is gemaakt, geeft de korpsbeheerder geen oordeel.

De korpsbeheerder heeft verder gesteld dat verzoeker naar het politiebureau was gegaan om de namen van de betrokken politieambtenaren te vernemen, zodat hij een klacht over hen kon indienen. De betrokken ambtenaren hebben hun namen gegeven en aangeboden

met verzoeker te praten. Verzoeker wilde dit niet en heeft het politiebureau boos verlaten, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder heeft gesteld dat verzoeker later een klacht heeft ingediend, maar dat niet is gebleken van het willen doen van aangifte. Verzoeker heeft zowel in zijn klacht als tijdens de hoorzitting niets vermeld over het doen van aangifte. Het is volgens de korpsbeheerder dan ook niet aannemelijk dat verzoeker is geweigerd om zijn aangifte op te nemen.

Visie betrokken politieambtenaren

Betrokken ambtenaar D.

Betrokken ambtenaar D. heeft tegenover medewerkers van het bureau Nationale ombudsman onder meer verklaard dat hij op 9 februari 2009 tussen 8.15 en 8.30 uur aan de deur stond van verzoeker en zijn familie. D. heeft aangegeven dat hij uit ervaring weet dat mensen vaak nog slapen of de bel niet horen. Deze familie woont in een bovenwoning en dan is beneden geen gestommel hoorbaar waaruit blijkt dat de bewoners de bel gehoord hebben, aldus D. Voorts heeft D. verklaard dat wanneer hij de bel zelf hoort als hij aanbelt, hij één keer aanbelt, en dat hij twee tot drie keer aanbelt en de bel wat langer ingedrukt houdt indien hij de bel niet hoort. Volgens D. hebben zij normaal aangebeld en de bel twee tot drie keer ingedrukt.

Het duurde even voordat de deur geopend werd. De familie was aangekleed, aldus D. Volgens D. deed verzoeker de deur open en ging de familie meteen tekeer; waarom zij drie keer hadden aangebeld en dat zij ervan waren geschrokken. D. en B. hebben uitgelegd waarom zij twee tot drie keer hadden aangebeld, maar D. wist niet of de boodschap was aangekomen. Met uitzondering van de zoon om wie het ging, bleef de familie tekeer gaan en schreeuwen. De zoon bleef echter rustig.

D. heeft tegen verzoekers dochter gezegd dat zij moest ophouden en dat hij haar anders zou aanhouden wegens belediging. Hierna suste het weer een beetje.

Volgens D. is hij net als zijn collega B. altijd rustig van aard en waren zij beiden nogal overrompeld. Wat er precies is gezegd, wist D. niet meer. D. heeft verklaard dat hij zeker niet gezegd heeft dat zij niet zo tegen de Marokkaanse politie te keer zouden gaan. Wel is er iets gezegd van "wij respecteren jullie, respecteer ons ook". D. dacht daarmee bedoeld te hebben dat zij gerespecteerd wilden worden omdat zij beiden wat ouder zijn. Verder heeft D. verklaard dat hij zeker niet heeft gezegd dat de familie een slechte familie is.

Het duurde even voordat D. en B. er doorheen kwamen en konden uitleggen waarvoor zij kwamen. De zoon gaf aan dat hij de boete al betaald had en kwam later achter D. en B. aanlopen om de alsnog gevonden kwitantie te tonen.

Volgens D. is het gesprek niet gekalmeerd en was er geen normaal gesprek te voeren. Zij zijn op een gegeven moment gewoon weggegaan. D. heeft verklaard flink geïrriteerd en

boos te zijn omdat verzoekers familie zo tekeer was gegaan. Maar volgens D. heeft hij zeker niet nog eens aangebeld toen zij weggingen.

D. heeft verder laten weten verzoeker op het politiebureau niet meer te hebben gesproken.

Betrokken ambtenaar B.

B. heeft tegenover medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman verklaard dat zij rond half negen bij verzoekers woning aankwamen. B. heeft gesteld zeker te weten dat zij eerst één keer hebben aangebeld, gedurende één tot twee seconde. Vervolgens hebben zij zo'n tien seconden gewacht. Toen er geen reactie kwam, hebben zij vaker aangebeld, aldus B. Na zo'n drie tot vier keer aanbellen werd volgens B. de voordeur geopend. B. heeft verklaard dat zij meteen werden geconfronteerd met een familie die behoorlijk door het lint ging. De familie begon te tieren dat ze geschrokken waren omdat zij zo lang hadden aangebeld. B. had mensen in pyjama verwacht, maar zij waren aangekleed. B. ging er dus vanuit dat zij wakker waren.

Volgens B. bleef de dochter maar schreeuwen waarom ze drie keer hadden aangebeld en dat dat niet nodig was. De uitleg waarom er drie keer was aangebeld, wilden ze niet horen, aldus B. De zoon bij wie ze de boete kwamen innen, bleef heel rustig.

B. heeft aangegeven dat hij heeft geprobeerd rustig uit te leggen waarvoor zij kwamen, maar dat dat niet ging; er was geen gesprek mogelijk. De familie, en met name de dochter, maakte allerlei verwijten over het functioneren van de politie in zijn algemeenheid. Kennelijk had dit maken met eerder politieoptreden en hoe in het verleden de contacten zijn geweest, aldus B.

Verder heeft B. verklaard dat hij heeft gezegd dat zij gewoon hun werk deden en graag met respect behandeld wilden worden, net zoals de familie met respect behandeld wil worden. B. heeft gezegd dat dat in ieder beschaafd land zo geldt en waarschijnlijk ook in het land van herkomst van de familie.

B. heeft voorts verklaard dat zij niet hebben gezegd dat de familie een slechte familie is. Zij hebben gezegd dat het een slechte zaak is dat ze zo hysterisch tegen hen tekeer gingen. B. heeft gezegd dat het helemaal nergens over ging; het was een storm in een glas water.

Volgens B. hebben zij bij het weggaan niet nogmaals aangebeld en hij weet niet waar verzoeker dat vandaan heeft.

B. had later over de portofoon gehoord dat verzoeker op het bureau was. Hij is toen naar het bureau gegaan om met verzoeker in gesprek te gaan, maar dat wilde verzoeker niet. Verzoeker was nog steeds boos en wilde een klacht indienen. B. heeft verklaard dat hem er niets van bekend is dat verzoeker aangifte wilde doen en hij vraagt zich ook af waarvan verzoeker aangifte wilde doen.

Volgens B. is er geen sprake geweest van discriminatie en hebben zij verzoekers familie steeds op een correcte wijze te woord gestaan. B. heeft nog aangegeven dat hij al 35 jaar bij de politie werkt en het niet vaak heeft meegemaakt dat mensen op zo'n hysterische en buitenproportionele wijze reageren. B. vindt dat hij er alles aan heeft gedaan om het gesprek niet te laten escaleren.

Informatie uit mutatie

De betrokken politieambtenaren B. en D. hebben naar aanleiding van het incident diezelfde dag een mutatie opgemaakt. Hierin staat onder meer vermeld dat zij verzoekers woning hebben bezocht, waar zij drie keer aanbelden. Toen de deur werd geopend troffen zij een woedende familie aan. Verzoeker, zijn vrouw en hun dochter, die allen aangekleed waren, hadden op een hysterische manier tegen B. en D. geschreeuwd waarom zij drie keer hadden aangebeld en dat zij waren geschrokken.

In de mutatie staat voorts dat B. en D. hebben verteld wat de reden van hun komst was en dat zij hebben geprobeerd uit te leggen waarom zij drie keer hadden aangebeld.

Verzoekers zoon had vervolgens een kwitantie getoond waaruit bleek dat hij de boete reeds had voldaan, waarna B. en D. excuses hadden aangeboden. Verzoeker, zijn vrouw en hun dochter bleven kwaad en kwamen met allerlei verwijten over de politie en ook over de wijze waarop zij in het verleden door de politie waren benaderd.

B. en D. hebben aangegeven dat zij hun werk deden, dat zij het gedrag van de familie niet normaal vonden en dat zij verzoekers familie met respect willen behandelen, maar dat zij zelf ook met respect behandeld willen worden. Vervolgens hebben B. en D. tegen verzoeker gezegd dat zijn gedrag buiten proporties en onbeschoft was, niet getuigde van enig respect en dat de aanleiding nergens over ging. Uit de mutatie blijkt vervolgens dat B. verzoeker heeft meegedeeld dat de politie in Nederland graag fatsoenlijk behandeld wil worden, net zoals dat gebruikelijk is in andere landen en waarschijnlijk ook in zijn land van herkomst, Marokko. Vervolgens zijn B. en D. weggegaan.

Verzoeker meldde zich even later op het politiebureau omdat hij een klacht tegen B. en D. wilde indienen. Verzoeker wilde geen gesprek met B. en D. aangaan en verliet boos het bureau nadat hij de namen van B. en D. had gekregen, aldus de mutatie.

Oordeel Nationale ombudsman

1. Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het discriminatieverbod is neergelegd in verdragen en de Grondwet. Het discriminatieverbod houdt voor overheidsinstanties in dat zij geen onderscheid mogen maken naar godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras of geslacht op welke wijze dan ook. Dit brengt mee dat politieambtenaren bij hun optreden personen op grond van hun uiterlijk en/of afkomst niet in negatieve zin anders mogen behandelen dan andere

personen en dat zij tijdens hun contact met burgers geen discriminerende opmerkingen mogen maken. Ook de schijn van een dergelijk optreden moet worden vermeden.

2.1 Gelet op de mutatie en de verklaringen van de betrokken politieambtenaren B. en D. acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat de politieambtenaren drie maal bij verzoekers woning hebben aangebeld voordat de deur werd geopend. De verklaring die de politieambtenaren hiervoor hebben gegeven - namelijk dat veel mensen rond half negen nog liggen te slapen of de bel niet horen - komt de Nationale ombudsman plausibel voor. De Nationale ombudsman vindt het tijdstip waarop B. en D. hebben aangebeld niet onredelijk vroeg en acht het niet onjuist om op dat tijdstip driemaal aan te bellen.

2.2.1 De verklaringen van B. en D. hebben de Nationale ombudsman ervan overtuigd dat verzoeker en zijn familie reeds vanaf het begin hebben geschreeuwd waardoor een redelijk gesprek niet mogelijk was. Dit blijkt ook uit de opmaakte mutatie.

Uit de mutatie is voorts gebleken dat B. verzoeker heeft meegedeeld dat de politie in Nederland graag fatsoenlijk behandeld wil worden, net zoals dat gebruikelijk is in andere landen en waarschijnlijk ook in zijn land van herkomst, Marokko.

De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat B. en D. geïrriteerd waren door het gedrag van verzoeker en zijn familie. De Nationale ombudsman is het met de politieambtenaren eens dat de politie de burger met respect moet behandelen en dat de burger op zijn beurt de politie met respect moet behandelen. Het is dan ook niet onjuist dat B. verzoeker heeft meegedeeld dat de politie graag fatsoenlijk behandeld wil worden. Het was echter niet nodig om hieraan toe te voegen dat dat in Nederland gebruikelijk is en waarschijnlijk ook in Marokko. Uit het oogpunt van professionaliteit kunnen bij deze opmerking vraagtekens worden geplaatst, maar de opmerking was - als reactie op het weinig respectvolle gedrag van verzoeker en zijn familie - niet van zodanige aard dat het discriminatieverbod onvoldoende is gerespecteerd.

2.2.2 Dat de politieambtenaren verzoekers familie een slechte familie hebben genoemd, acht de Nationale ombudsman niet aannemelijk. Betrokken ambtenaar B. heeft verklaard dat hij tegen verzoeker heeft gezegd dat hij het een slechte zaak vindt dat de familie zo hysterisch tegen hen tekeer ging en de Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat de familie deze opmerking verkeerd heeft begrepen.

2.3 B. en D. hebben beiden stellig ontkend dat zij vier keer hebben aangebeld toen zij verzoekers woning verlieten. De Nationale ombudsman acht deze verklaringen overtuigend en acht het dan ook niet aannemelijk dat zij bij het verlaten van de woning nogmaals hebben aangebeld.

2.4 Gelet op de mutatie, waarin vermeld staat dat verzoeker het bureau verliet toen hij de namen van de betrokken ambtenaren had gekregen, en de verklaringen van B. en D. gaat

de Nationale ombudsman er vanuit dat verzoeker zich op het politiebureau heeft gemeld om een klacht tegen de betrokken ambtenaren in te dienen.

Bovendien heeft verzoeker bij de politie niet geklaagd over het niet opnemen van zijn aangifte en heeft hij dit evenmin ingebracht tijdens de hoorzitting bij de klachtencommissie. De Nationale ombudsman gaat er dan ook niet vanuit dat verzoeker aangifte heeft willen doen, althans dat kenbaar heeft gemaakt, toen hij zich op 9 februari 2009 op het politiebureau meldde.

2.5 De Nationale ombudsman komt tot de conclusie dat de politie het discriminatieverbod voldoende heeft gerespecteerd. De opmerking “dat het in Nederland gebruikelijk is dat men met respect behandeld wil worden en dat dat in Marokko waarschijnlijk ook zo is” was onnodig maar niet van zodanige aard dat er sprake was van discriminatie. Het driemaal aanbellen bij verzoekers woning acht de Nationale ombudsman niet onjuist en hij merkt dit dan ook evenmin als discriminatie aan. De opmerking dat verzoekers familie een slechte familie is, het viermaal aanbellen bij het weggaan en het niet willen opnemen van de aangifte is niet aannemelijk geworden.

Conclusie

De klacht over het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland is niet gegrond.

Achtergrond

Zie onder *bevindingen of volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.